

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sharon Kendrick

Ha borul a terv

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sharon Kendrick, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A JÚLIA 701. eredeti címe: The Pregnant Kavakos Bride
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

© Heather W. MacAllister, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 702. eredeti címe: Male Call (Harlequin, Mills & Boon Temptation)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 701-702. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-019-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A nő, akivel az öccse éppen beszélgetett, maga volt a rémálom. Egyesült benne az összes olyan női tulajdonság, amitől neki felállt a szőr a hátán. Ennek ellenére ő sem tudta kivonni magát a hatása alól. Keeley Turner olyan nő volt, akit nem lehetett nem észrevenni. Egyetlen férfi sem tudott ellenállni a belőle áradó erotikus kisugárzásnak.

De mi az ördögöt keres ezen a kiállításon?

A lány túlságosan közel hajolt Pavloshoz. A divatos londoni galéria spotlámpáinak fénye folyékony arannyá változtatta hullámos, szőke haját. Hogy nyomatékokot adjon a szavainak, felemelt kézzel gesztikulált, így Ariston jobban rálátott a mellére. Soha életében nem látott még ilyen szép mellet.

Eszébe jutott az a régi jelenet, amikor Keeley előbukkant az Égei-tenger habjaiból, bikiniben, barnára sült testén csillogó vízcseppekkel. Már maga sem tudta, álom volt-e, vagy valóság. Egy biztos, ami köztük történt, lezáratlan ügy maradt. Nyolc éve nem látták egymást, de ő még mindig nem tudta kiverni a fejéből Keeley Turnert. A lány képe ráégett a retinájára, és még most is csak őt látta, ahelyett hogy a galériában kiállított, lélegzetelállító fotókra fókuszált volna, amelyek az ő saját szigetén készültek.

Ariston őszintén remélte, hogy az öccsére nincs akkora hatással a lány, mint rá. Túl messze állt tőlük ahhoz, hogy következtetéseket tudjon levonni a testbeszédükből. Átvágott a termen, de Keeley és Pavlos annyira elmerültek a beszélgetésben, hogy észre sem vették, amikor ő közelebb lépett hozzájuk.

Aristonban felhorgadt a düh, amit azon nyomban el is fojtott magában. Nagyon jól tudta, hogy a nehéz helyzetekben az a legcélravezetőbb, ha jeges nyugalmat erőltet magára. Ez volt a kulcsa az üzleti sikereinek is, így tudta fellendíteni a csőd szélére került családi vállalkozást, és ezzel érte el, hogy mindenki azt gondolja róla, bármihez nyúl, arannyá változik a keze között. Az apja balul elsült ügyleteire már senki sem emlékezett, mindenki a legidősebb fiú, Ariston sikereit dicsőítette. Ő volt az, aki a *Kavakos Hajózási Társaságot* a világ egyik legjövődolgozó vállalatává tette, és mindent el fog követni, hogy ez így is maradjon.

Ehhez pedig nemcsak az kell, hogy folyamatosan fejlessze a céget, hogy a lehető legmodernebb hajóflottával rendelkezzen, hogy tisztában legyen a világpolitika legújabb fejleményeivel, hanem az is, hogy szemmel tartsa a könnyebben megtéveszthető családtagjait. A Kavakos-birodalom sikere hihetetlenül vonzotta a pénzéhes, számító nőket. Nála jobban ezt senki nem tudta, hiszen ő már egyszer megégette magát. Azóta viszont olyan elővigyázatos volt, hogy azt néhányan már túlzásnak tartották. Ariston azonban úgy vélte, az élet olyan, mint egy hajóút. Egy jó hajóskapitány kikerüli a jéghegyeket – márpedig a nők a férfi életének jéghegyei. Alig tíz százalékot mutatnak meg magukból, a többi kilencven százalék rejtve marad a vízfelszín alatt.

Nem fogja hagyni, hogy egy szőke kígyó megmérgezze az öccse életét. Amilyen gyorsan csak lehet, megszabadítja Pavlost a veszélytől!

– Pavlos, micsoda meglepetés! – lépett oda mosolyogva a testvéréhez. – Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar viszontlátlak, és pont a megnyitó után. Felébredt benned az érdeklődés a fotóművészet iránt? Vagy csak honvágyad van, ezért akarod újra látni a szigetet, ahol születted?

Pavlos láthatóan nem volt elragadtatva attól, hogy a bátyja félbeszakította a beszélgetésüket, Ariston viszont nem zavartatta magát. Pillanatnyilag egyetlen dolog érdekelt: hogy lehet rá még mindig ekkora hatással ez a zöld szemű szirén, akit utoljára akkor látott, amikor a lány még csak tizennyolc éves volt? Keeley akkoriban olyan szenvedéllyel vetette magát a nyakába, hogy kis híján ő is elveszítette az önuralmát. Szerencsére azonban az utolsó pillanatban visszatért a józan esze, és leállította a dolgot. Időnként a szemére szokták vetni, hogy szerelmi téren kettős mércét használ. Valószínűleg így van, hiszem Keeley odaadása megrémisztette, és úgy találta, nem helyénvaló, ha egy fiatal lány ennyire szenvedélyes. Ugyanakkor nem tagadhatta, hogy ez a szenvedély őt

is letaglózta. Bár óriási önuralommal visszautasította Keeley-t, a teste még hónapokig, évekig vágyódott utána.

Ariston összeszorította a száját. Ez a lány egy kis cafta, semmi több. Olcsó, rámenős nőszemély, akárcsak az anyja. Isten mentse meg a férfiakat az ilyen nőktől! Még csak az hiányzik, hogy Pavlost az ujjá köré csavarja!

– Ó, szia, Ariston! – köszöntötte a bátyját Pavlos a maga jellegzetesen laza stílusában.

A két férfi karaktere annyira más volt, hogy sokan el sem akarták hinni, hogy testvérek.

– Gondoltam, a kiállítás remek apropó arra, hogy találkozzam egy régi, kedves barátnőmmel. Föltehetően te is emlékszel még Keeley-re.

A lány rávillantotta ragyogó, zöld szemét, amitől Aristonnak egy pillanatra torkán akadt a szó.

– Persze hogy emlékszem Keeley-re – bökte ki végül mogorván.

Nem kerülte el a figyelmét az öccse hangjából kicsendülő irónia. Pavlos nagyon jól tudta, hogy a testvére hányadán áll a nőekkel. Finoman szólva nem játszottak igazán fontos szerepet az életében. Persze rengeteg szép lánnyal randizott, de egyikük sem volt rá különösebb hatással. Fel tudta idézni egy-egy szép testrészüket, és némelyik jobb volt az ágyban, mint a többi, de ettől még egyikükkel sem akart volna komolyabb kapcsolatba kerülni. Keeley Turner egészen más kategóriába tartozott. Őt egyszerűen nem lehetett elfelejteni.

Hogy miért, azt Ariston a mai napig nem tudta megfejtetni. Talán mert tabunak számított? Vagy mert sosem lett az övé? Nem volt rá magyarázat, de tény, hogy a lány még ennyi év után is megbabonázta. Ugyanolyan áhítatos kíváncsisággal bámulta, ahogy a galéria látogatói a falakon kiállított képeket.

Keeley magas volt, és karcsú, mégis lélegzetelállítóan nőies. Hosszú, hullámos, szőke haj keretezte szív alakú arcát. Olcsó farmert és pulóvert viselt, de az a fajta nő volt, aki egy krumpliszakban is fantasztikusan nézne ki. A szűk farmer kiemelte izmos, gömbölyű fenekét, a vékony pulóver alatt pedig két gyönyörű alma emelkedett-süllyedt. Alig használt sminket, csak a szemét emelte ki egy kis szemhéjtussal és szempillafestéssel. Talán épp ez a visszafogottság vonzotta annyira a férfit. Nem is tudta, mit szeretne jobban: azonnal ágyba bújni Keeley-vel, vagy elintézni, hogy soha többé ne kerüljön a szeme elé. Így vagy úgy, mindenképpen cselekednie kell.

– Nem is tudtam, hogy ilyen jóban vagytok – fordult az öccséhez, mintha a lány ott sem lenne.

– Igazság szerint évek óta nem láttuk egymást. Az óta a bizonyos nyár óta, egészen pontosan.

– Arra a nyárra gondolsz, amelyikre egyikünk sem emlékszik vissza szívesen?

Ariston nem kis elégtétellel nyugtázta, hogy a lány arca kigyúlt a szavai hallatán.

– Ezek szerint egész végig tartottátok egymással a kapcsolatot?

– Interneten keresztül – felelte Pavlos vállvonogatva. – Tudod, hogy megy ez manapság.

– Nem, fogalmam sincs. Tudod, mi a véleményem a Facebookról és társairól – mondta Ariston megvetően. – Beszélnem kell veled, Pavlos. Négy szemközt.

– Most? – vont a szemöldökét a fiú. – De hiszen csak most futottunk össze Keeley-vel. Nem halaszthatnánk későbbre?

– Sajnos nem – felelte a férfi könnyörtelenül.

Pavlos bocsánatkérő pillantást vetett a lányra, mintha azt üzenné neki, hogy nem tehet a bátyja udvariatlan modoráról. Aristont azonban a legkevésbé sem érdekelte, mit gondolnak róla. Egyetlen célja volt: megmenteni Pavlost attól, hogy olyan magánéleti botrányba keveredjen, mint régen az apjuk, aki az egész családot romba döntötte felelőtlen viselkedésével. Pavlos nem követheti az apai mintát. Ariston gondoskodott róla, hogy az öccse előkelő svájci internátusban, majd egy angol egyetemen folytassa a tanulmányait, és arra is mindig odafigyelt, hogy Pavlos a megfelelő emberekkel barátkozzon. Nem fogja hagyni, hogy ez a számító kis szuka behálózza.

– Üzletről van szó – mondta az öccsének.

– Csak nem a Perzsa-öböllel vannak már megint gondok?

– Olyasmi – vetette oda Ariston foghegyről.

Nagyon dühítette, hogy Pavlos nem tartja be a legegyszerűbb szabályokat. *Nem beszélünk üzleti ügyekről idegenek előtt!*

- A galéria irodájában nyugodtan tudunk beszélni. Nem gond, a tulajdonos jóbarátom.
- Igen, de Keeley...
- Biztos vagyok benne, hogy Keeley feltalálja magát. Például addig megnézheti a kiállítást, elvégre azért jött, nem igaz?

Ariston jeges mosollyal fordult a lányhoz.

- Mellesleg, ahogy elnézem, akad itt jó néhány férfi, aki szívesen elszórakoztatna téged az öcsém helyett. Most is úgy bámul némelyikük, mintha még sosem látott volna nőnemű lényt. Nem fogsz unatkozni nélkülünk, garantálom. Úgyhogy ha megbocsátasz...

A lány döbbenetesen meredt a hatalmas, csupa izom görög férfira, aki valamilyen érthetetlen oknál fogva úgy beszélt vele, mint egy utcalánnyal. Mit nem adott volna érte, ha eszébe jut valami frappáns visszavágás! Csakhogy az agya teljesen leblokkolt. Ariston olyan lenyűgöző jelenség volt, hogy egyetlen nő sem vonhatta ki magát a hatása alól. Még akkor is vonzóan találták, ha mélységes megvetéssel beszélt velük, vagy inkább hozzájuk. Sötét erő áradt belőle, mégis elérte, hogy a nők az elcsábításáról álmodozzanak.

Keeley jól emlékezett rá, hogy még az anyja is olyan szemeket meresztett rá, mint aki legszívesebben azonnal rávetné magát. De a galériában bémésködő nők is úgy bámulták Aristont, mint valami különleges, isteni lényt, aki végtelenül vonzó, de földi halandók számára bizonyára elérhetetlen. Legtöbbjük valószínűleg sosem mert volna versenybe szállni a kegyeiért.

Keeley tökéletesen megértette őket. Hiszen ő maga is áldozatul esett a férfi vonzerejének. Gyakorlatilag rávetette magát annak idején, csak mert tapasztalatlan, naiv kislányként tökéletesen félreértette Ariston egyik gesztusát. Azóta az élete kész káosz volt, igazából sosem heverte ki a férfi visszautasítását.

Dacosan összeszorította a száját, és úgy döntött, nem teszi meg azt a szívességet a férfinak, hogy megsértődik, és eltűnik a színről. Annyi mindent túlélt már az életben, nem fog elmenekülni egy arrogáns milliárdos gunyoros tekintete elől. Csak nem képzeleli, hogy ugyanúgy kihajíthatja egy nyilvános kiállítóhelyről, mint ahogy annak idején kiutasította a magánszigetéről?

Felszegte az állát, és úgy döntött, harcba száll a félelmetes ellenféllel.

– Menjetek csak nyugodtan, legalább lesz időm alaposabban elmerülni a Lasiáról készült fantasztikus fotókban – nézett egyenesen Ariston hidegen csillogó szemébe. – Már majdnem elfelejtettem, milyen gyönyörű a sziget.

Aztán a másik férfihez fordult, és mosolyogva hozzátette:

- Megvárlak, Pavlos, ne aggódj miattam.

Ariston arcára kiült a csalódás, a vonásai megkeményedtek.

- Ahogy gondolod. De eltarthat egy darabig.

- Semmi gond, van időm bőven.

Keeley a távolodó Kavakos testvéreket nézve arra gondolt, már csaknem sikerült elfelejtenie, milyen ellenállhatatlan hatással van rá Ariston. Persze mindent elkövetett, hogy kiradírozza annak az elsőprő érzékiségnek az emlékét, amelyet egyedül az idősebb Kavakos fiú tudott előhívni belőle. De hiába volt minden erőfeszítés, hiszen nyolc év után elég volt egyetlen pillantást vetnie a férfira, hogy ugyanazt a heves vágyat érezze iránta, mint fiatal lányként.

Keeley-nek úgy tűnt, Ariston nem érezte jól magát méregdrága, méretre szabott szürke öltönyében. Jobban illett hozzá az egyszerű farmer és póló, amelyben annak idején járt a szigeten, és amely olyan fantasztikusan kiemelte sportos testének kidolgozott izmait. Valójában teljesen mindegy, milyen ruhát visel, vagy mit mond – semmi sem változtat azon, hogy ő ellenállhatatlanul vonzódik hozzá. Milyen kegyetlen az élet, hogy éppen az a férfi van rá ilyen hatással, aki leplezetlenül gyűlöli őt, és mélységes megvetéssel viszonyul hozzá.

A testvérek eltűntek egy ajtó mögött, ő pedig megpróbált a fotókra koncentrálni. Lasia generációk óta a Kavakos család birtokában volt. Teljes joggal nevezték a szigetet a Kikládok édenkertjének. Maga a lány is úgy érezte, a paradicsomba került, amikor azon a bizonyos nyáron ott nyaralhatott. Óriási lelkesedéssel fedezte fel a sziget buja élővilágát, sosem tudott betelni a tengerpart látványával, a lélegzetelállító naplementékkal. Aztán az anyja kegyvesztett lett,

és azonnal el kellett hagyniuk a szigetet, hogy soha többé ne térjenek vissza. Keeley máig nem tudta feldolgozni mindazt, ami akkor történt. Az újságírók hordáját, akik a pireuszi kikötőben vártak rájuk, a fényképezőgépek kattogását, vakuk villanását, melyek minden lépésüket követték. És persze az újságok szalagcímeit, meg a kínos interjúkat, amelyeket az anyja adott, miután visszatértek Angliába, és amelyek csak rontottak a helyzeten. A botrány megváltoztatta a lány életét, olyan sebeket ejtett rajta, amelyekből azóta sem tudott felépülni.

Tulajdonképpen ezért jött el a kiállításra. Hogy végre leszámoljon a múlttal. Azt gondolta, ha beszél Pavlosszal, és megnézi a szigetről készült fotókat, talán sikerül felülírnia a rossz emlékeket, és szépekkel helyettesítenie őket. Látott az újságban egy képet a megnyitóról. Aristont ábrázolta egy vörös szépséggel az oldalán, akit mintha trófeaként tartott volna maga mellett. Eszébe sem jutott, hogy a férfi itt lesz. Sosem jött volna ide, ha tudja, hogy Aristonba fog botlani. Miért is tenné ki magát önszántából ilyen kínszenvedésnek?

– Keeley!

– Ó, ez gyorsan ment – nézett meglepetten Pavlosra a lány.

Ariston néhány lépéssel az öccse háta mögött állt meg, és diadalmasan mosolygott. Pavlos viszont olyan bűnbánó képet vágott, hogy Keeley már meg sem lepődött a szavain.

– Sajnos mennem kell, Keeley. El kell halasztanunk a találkozásunkat. Utána kell néznem egy hajónak a Közel-Keleten.

– Most rögtön? – hökkent meg a lány.

– Igen – vetette oda Ariston csípősen. – Bocs, hogy nem kértük ki a véleményedet az ügyben.

Pavlos odalépett hozzá, hogy megpuszítja.

– Ne haragudj, Keeley. Mihelyt hazajöttem, küldök üzenetet.

– Oké.

A lány zavartan nézett a férfi után. Még mindig magán érezte Ariston tekintetét, de igyekezett nem tudomást venni róla. Elmerült a legközelebbi fénykép szemlélésében, amely egy varázslatosan szép öblöt ábrázolt, amelynek kristálytiszta vizében teknősök úszkáltak. Azt remélte, a férfi szó nélkül elmegy, ő pedig újra elkezdhet dolgozni azon, hogy örökre elfelejtse. De nem ez történt. Ariston közelebb lépett, és behízelgő hangon beszélni kezdett:

– Látom, igyekszel úgy tenni, mintha nem is léteznék. Élvezed a dolgot?

A férfi átható pillantásától, világítóan kék szemének látványától Keeley-nek pezsegni kezdett a vére, a torka kiszáradt, a lába elgyengült. Hogyan csinálja ezt Ariston... hogy ekkora hatással van rá?

– Miről beszélsz? Azt hiszed, ha megjelenysz valahol, az összes női szempár rád szegeződik?

– Szerinted?

Keeley hangosan kifújta a levegőt. Ráébredt, hogy nem kell belemennie ebbe a játszmába. Semmi köze Ariston Kavakoshoz, nem kell úgy viselkednie, mintha a férfinak hatalma lenne fölötte. Igen, elkövetett egy hibát nyolc évvel ezelőtt, de hát ki nem hibázik életében? Fiatal volt, naiv, és jócskán megbűnhődött a tettéért. Nem tartozik semmivel Aristonnak, még az udvariasság szabályait sem kell betartania vele szemben, ha nem akarja.

– Tényleg a véleményemre vagy kíváncsi? Hát tessék! Te vagy a legarrogánsabb, legpökhendibb és legönhittebb fickó, akivel valaha találkoztam.

– Márpedig nem kevés pasival volt dolgod életed során, nem igaz?

– Messze elmaradok mögötted, Ariston, már ha hinni lehet a bulvársajtó értesüléseinek.

– Ami a számokat illeti, talán igen. De ugye tudod, hogy e tekintetben kettős mércét alkalmazunk? A férfiakra és a nőkre más szabályok vonatkoznak.

– Csak az olyan elmaradott emberek fejében, amilyen ezek szerint te is vagy.

Ariston egykedvűen megvonta a vállát.

– Akármit is mondasz, az emberek többsége így gondolkodik, Keeley. A férfiaknak elnézik, ha sűrűn váltogatják a partnereiket, sőt még fel is néznek rájuk emiatt. De ha egy nő teszi ugyanezt, megvan róla a véleményük.

– Jobb lesz, ha megyek – jelentette ki a lány. – Semmi kedvem ehhez a kőkorszaki beszélgetéshez.

– Helyes, menj csak. De előtte szeretnék néhány dolgot tisztázni veled.
– Mint például?
– Nagyon jól tudod, mire gondolok.
– Tévedsz. Fogalmam sincs, mire akarsz kilyukadni. A gondolatolvasás sosem volt az erősségem.
– Akkor kénytelen vagyok egyenesen a szemedbe mondani, nehogy véletlenül félreértsük egymást. El a kezekkel az öcsémtől, Keeley!

– Tessék? – kiáltott fel a lány elkerekedett szemmel.
– Jól hallottad. Hagyd békén Pavlost! Keress magadnak egy másik palimadarat, akire kivetheted a hálódát. Nincs kétségem afelől, hogy sok jelentkező akad erre a szerepre.

– Ezt nem hiszem el! – rázta meg a fejét a lány. – Mégis kinek képzeled magad?

– Felelősségteljes bátynak, ha már kérdezed.

– Azt akarod mondani, hogy rendszeresen ellenőrzöd az öcséd ismerőseit, és ha valaki nem tetszik neked, akkor odamész hozzá, és elijeszted?

– Mindig szemmel tartottam Pavlos barátait, de eddig még nem volt szükség a beavatkozásomra. Téged ismerve viszont úgy gondoltam, jobb, ha biztosra megyek. Szeretném, ha tudnád, hogy nincs nála semmi esélyed. Pavlosnak már van barátnője, egy gyönyörű, tiszteletre méltó lány, akit nagyon szeret, és akit hamarosan feleségül vesz. Szóval csak az idődet vesztegeted.

Keeley-t végtelenül felháborította a férfi lekezelő modora és ellentmondást nem tűrő, parancsoló hangneme. Úgy viselkedett, mintha mindenki úgy ugrálna, ahogy ő fütyül.

– Pavlosnak nincs is beleszólása a dologba, nem igaz? Talán már a jegygyűrűket is megvetted? Esetleg az esküvő napját is kitűzted?

Keeley sosem vonzódott Pavloshoz. Annak idején nagyon jó barátok lettek, és aztán évekig nem látták egymást. A kapcsolatuk arra korlátozódott, hogy a lány időnként lájkolta a képeket, amelyeket a fiú posztolt az életéről. Ez az élet nem is különbözhetett volna jobban az övétől. Pavlos hihetetlen jómódban élt, Keeley-nek nem volt pénze. Ennek ellenére jó volt viszontlátni őt, különösen azért, mert a lány rögtön látta rajta, hogy nincs benne semmi neheztelés a múlt miatt.

Nem tudta, hogy van barátnője, de ennek nincs is igazán jelentősége. Ariston parancsoló hangneme azonban ellenszegülésre készítette.

– Nem hagyom, hogy bárki is előírja nekem, mit tehetek, és mit nem. Magam is el tudom dönteni, mi helyes, és mi nem. Nem bánhatsz úgy az emberekkel, mintha sakkfigurák lennének. Bármilyen bosszantó is ez neked, azzal találkozom, akivel akarok. Ha Pavlos látni akar, nem fogok neki nemet mondani csak azért, mert te eltiltottál tőle.

Ariston előbb hitetlenkedve, majd egyre fokozódó dühvel nézett rá.

Tényleg nincs egyetlen ember sem az életében, aki ellentmondana neki? Senki sem meri vállalni a véleményét vele szemben?

Hát ő most megtette!

Legjobb lesz, ha most mielőbb elhagyja a terepet. Sarkon fordult, és a férfi döbbsent, gyanakvó tekintetével a hátában kísértált a galériából.

Csak akkor vette észre, hogy egész testében remeg, amikor kilépett a forgalmas londoni utcára.

2. FEJEZET

Miközben New Malden-i lakása felé tartott, egész úton az járt a fejében, micsoda megvetés és undor áradt feléje a férfiből. Leginkább mégis az zaklatta fel, ahogy ő maga reagált. Ariston leplezetlen ellenszenve sem volt elegendő ahhoz, hogy kioltsa a benne feltámadó vágyat. Ha magán érezte a férfi tekintetét, nem tudott uralkodni magán. A teste mintha külön életet élt volna. Hiába súgta az esze, hogy meneküljön, ha minden porcikája Ariston érintésére vágyott.

Alighogy leszállt a vonatról, eleredt az eső. Igazi bolondos, kiszámíthatatlan április volt, Keeley mégis elfeledkezett az esernyőről. Mire hazaért, bőrig ázott, és annyira átfagyott, hogy alig tudta mozgatni az ujjait. Mégsem az volt az első dolga, hogy vegyen egy forró fürdőt, és igyon egy meleg teát, hanem csak lerogyott az első útjába kerülő székre, és fásultan kibámult az ablakon.

De nem a szakadó esőt és szürke eget látta maga előtt, hanem egy napsütötte tengerpartot, a háttérben gyönyörű hegyekkel. Lasia. A földi paradicsom.

Nem volt felkészülve az emlékek rohamára. Olyan élenken jelent meg előtte a Kavakos család varázslatos szigete, mintha pár napja járt volna ott utoljára. Pedig már nyolc éve történt. Egy közeli kis szigetre utaztak, hogy az anyja összeszedje magát a nehéz válás után. Nagyon rossz állapotban volt, rengeteget sírt, és túl sok görög bort ivott, hogy megszabaduljon a fájdalomtól.

Ariston apja odavolt a hírességekért, így amikor tudomására jutott, hogy egy színésznő nyaral a szomszédban, ragaszkodott hozzá, hogy meghívja magához. Keeley nem rajongott az ötletért, hogy vadidegenek nyakába varrják magukat, de az anyját teljesen feldobta az ingyennyaralás lehetősége, az pedig külön öröme szolgált, hogy a Kavakos család révén egy sereg gazdag, befolyásos férfival találkozhat. Magára kent egy kiló vakolatot, elcsomagolta a bikinijét, és lelkesen felszállt az érte küldött hajóra.

Keeley attól tartott, hogy a milliárdos család magánbirtokán csupa beképzelt, üresfejű fiatallal fog találkozni, akiknek az élete unalmas partik sorozatából áll. Számára ezek a dekadens összejövetelek mindig is kínszenvedést jelentettek, talán mert annyi ilyenre cipelte magával az anyja egészen kicsi korától fogva. De más tekintetben is lázadt az anyai minta ellen. Bár kifejezetten bájos arca és nőies alakja volt, inkább fiúsan öltözködött, és igyekezett elrejtetni gömbölyödő formáit.

Annál nagyobb volt az öröme, amikor a szigeten megismerkedett a sportos Pavlosszal, akivel kirándulni lehetett a hegyekben, vagy búvárkodni az öböl kristálytisza vizében. Pavlos olyan volt a számára, mint egy ideális fiútestvér, sosem merült fel benne, hogy más is lehetne köztük, mint barátság. Gyakran előfordul, hogy a kicsapongó szülők mellett felnövő gyerekek szemérmes felnőtté válnak, sőt egyenesen irtóznak a szexualitástól. Keeley mindenesetre tizennyolc éves koráig nem is foglalkozott a kérdéssel.

Aztán egyszer csak kikötött a szigeten Pavlos bátyja. Ő maga kormányozta ragyogóan fehér hajóját, kócos, fekete hajával, napbarnított bőrével, tengerkék szemével olyan volt, akár egy görög isten. Keeley már attól heves szívdobogást kapott, hogy a távolból figyelte. Ariston a partra navigálta a hajót, majd kiugrott a forró homokra. A lány pedig nem értette, hogy lehet rá ekkora hatással egy idegen férfi.

Később bemutatták őket egymásnak, de Keeley sosem tudott feloldódni a társaságában. A sziget összes nőnemű lakója Ariston kegyeit kereste, ő azonban arra sem vette a bátorságot, hogy a szemébe nézzen. Különösen kínosnak találta, hogy az anyja is flörtölni próbált a fiúval. Még arra is megkérte, hogy kenje be a hátát naptejgel, amit Ariston enyhe undorral az arcán visszautasított, majd odahívott egy alkalmazottat, hogy legyen a színésznő segítségére.

Egy este nagyszabású partit rendeztek, még a görög védelmi miniszter is hivatalos volt rá. Ahogy haladt előre az este, a vendégek egyre kapatosabbak lettek. Ariston leplezetlen megvetéssel járt-kelt közöttük, Keeley-nek pedig egyszer csak feltűnt, hogy már jó ideje nem látta az anyját. Mielőtt még a keresésére indulhatott volna, kitört a botrány. Valaki felfedezte, hogy a híres színésznő

a miniszter autójának hátsó ülésén éppen a nála húsz évvel fiatalabb sofőr orális kielégítésén buzgólkodik.

Keeley kimenekült a tengerpartra. Iszonyatosan szégyellte magát az anyja miatt, nem bírta volna elviselni a vendégek megvető tekintetét.

Egyedül akart lenni, és kisírni a bánatát, ám Ariston utánament, és meglepően kedvesen, már-már gyengéden vigasztalta.

Vajon azért értette félre a férfi baráti gesztusát, mert a szülei részéről sosem volt része gyengéd törődésben? Amikor született, az apja már ahhoz is öreg volt, hogy a karjaiba vegye, az anyja pedig ridegtartásban nevelte, szinte sosem ért hozzá.

Amikor Ariston vigasztalóan átölelte, teljesen ismeretlen érzés kerítette hatalmába. Annyira erős volt ez az érzés, hogy gondolkodás nélkül követte a parancsát. Lábujjhegyre állt, és reszketve megcsókolta a férfit. Ariston egy pillanatig habozott, majd visszacsókolta. Minél jobban elmerültek egymásban, annál varázslatosabb lett az egész. Egy idő után a férfi keze megindult a mellei felé, amitől Keeley egész teste lángolni kezdett. Aztán a kéz lejjebb vándorolt, végigsimított a hasán, majd becsusszant a nadrágja alá, és olyan pontot érintett, amitől a lány lábai elgyengültek, a lélegzete szaggatottá vált.

Keeley annyira elmerült az élvezetben, hogy eszébe sem jutott volna megállítani Aristont. Ha a férfi úgy dönt, hogy ott helyben, a tengerparti fövényen magáévá teszi, neki nem lett volna ellenvetése.

De Ariston egyszer csak ellökte magától, és olyan megvető pillantást lövellt rá, amit ő sosem fog elfelejteni.

– Te kis cafka! Pont olyan vagy, mint anyád. Bárkinek odadobod magad.

Keeley-t ez a jelenet egy életre megtanította rá, hogy soha többé nem szabad ilyen helyzetbe kerülnie. Sosem hitte, hogy ilyen fájdalmas lehet a visszautasítás. Magáévá tette a férfi ítéletét, értéktelennek és becstelennek érezte magát.

Ez a fájdalom aztán állandósult, miután visszatértek Angliába, és az anyja élete végképp félresiklott.

Keeley megborzongott. A hajából még mindig csöpögött a víz, de csak most vette észre, mennyire fázik. Bevette magát az apró fürdőszobába, és beállt a gyéren csordogáló zuhany alá, ami nem melegítette át igazán, ezért elkortyolt egy nagy bögre forró teát, mielőtt felvette volna az egyenruháját.

Alighogy elkészült, kopogtattak az ajtón. Elképzelni sem tudta, ki lehet az. Nem volt sok barátja, és őket sem nagyon szokta meghívni magához. Nem akarta, hogy értetlenkedjenek vagy sajnálják. Elvégre egy gazdag férfi és egy alacsony költségvetésű vámpírfilmekben elhíresült színésznő lánya volt – nyilván senki sem értette volna, miért él ilyen nyomorúságos körülmények között.

Kinyitotta az ajtót, de legszívesebben azonnal újra becsukta volna. Ariston nedves, fekete haja a homlokára tapadt, a zakójából csöpögött a víz, mégis olyan tekintély és erő sugárzott belőle, hogy Keeley képtelen lett volna becsapni az ajtót az orra előtt.

– Mit keresel itt? Benned szorult néhány sértés, amit feltétlenül a fejemhez akarsz vágni?

A férfi elvigyorodott.

– Ezt ott felejtetted a galériában.

A lány szíve összefacsarodott az apró virágokkal díszített, kifakult kasmírsál láttán. Nem sok emléket őrzött a nőtől, aki egykor az anyja volt – ez a sál a ritka kincsek közé tartozott.

– Honnan tudtad, hogy itt lakom?

– Nem kellett magándetektívet fogadnom hozzá. Beírtad magad a vendégkönyvbe.

– Nem kellett volna személyesen visszaszolgáltatnod a sálat.

– Nem. De az volt az érzésem, hogy még nem fejeztük be a beszélgetésünket.

Keeley felvonta a szemöldökét. Van még néhány dolog, ami kibeszéletlen maradt kettejük között, miért pont most kellene elkezdniük a párbeszédet? Tudta, hogy jobb lenne elküldenie a férfit, de képtelen volt rá. Talán mert személyesen hozta el a sálját. Talán mert még azt is vállalta, hogy bőrig ázik miatta.

Ariston kihasználta a habozását, és közelebb lépett.

– Nem akarsz beengedni?

– Ha ragaszkodsz hozzá... – vonta meg a vállát Keeley hanyagul, de a szíve a torkában dobogott. Miért éppen Ariston Kavakos van rá ilyen zsigeri hatással? Miért ő az egyetlen férfi, akinek a közelében az egész teste azonnal bizseregni kezd?

– De ha azért jöttél, hogy továbbra is úgy viselkedj, mint egy kiskirály, akkor inkább ne fáradj.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy azt hiszed, jogod van eldönteni, kivel barátkozhat a testvéred, és kivel nem. Képes vagy elküldeni a világ másik végére, csak hogy ne találkozhasson velem? Nonszensz!

– Mint mondtam, Pavlosnak komoly barátnője van. Egy görög lány, aki épp most végez az orvosi egyetemen. Fényévekre vagytok egymástól, ami azt illeti. Mellesleg túl nagy jelentőséget tulajdonítasz magadnak, ha azt hiszed, hogy azért találtam ki a válságot a Perzsa-öbölben, hogy távol tartsam tőled az öcsémet. Az viszont tény, hogy örülök az egybeesésnek.

A szavai szíven találták Keeley-t. A férfinak bizonyos értelemben igaza volt. Pavlos barátnője valószínűleg tényleg mindenben felülmúlja őt. Ariston leegyszerűsítő, hímsoviniszta szemszögéből nézve mindenképp. Ha a férfi egy kicsit udvariasabb, ha nem érezteti vele ilyen nyilvánvalóan, hogy mennyire megveti és lenézi, talán még bele is egyezett volna, hogy nem találkozik többé Pavlosszal. Ezt a stílust azonban nem tűri. Nem hagyja, hogy semmibe vegyék az érzéseit.

– Nem igazán értem, milyen alapon veszed magadnak a bátorságot, hogy előírd, mit tehetek, és mit nem.

Ariston zavarba jött. A lány öntudatossága felizgatta, márpedig erre nem volt semmi szüksége. Természetesen a sál csak ürügy volt, hogy viszontláthassa. Még csak nem is az öccsét akarta megmenteni. Az autóban az arcához szorította a kasmírsálát, és mélyen magába szívta a lány virágos illatát. Egy pillanatra az is felmerült benne, hogy Keeley szándékosan felejtette ott a kendőt. Talán azt remélte, hogy Pavlos hozza majd vissza neki.

Mit akarhat vajon? Azt gondolja, hogy a vonzereje erősebb lehet egy tökéletesen működő kapcsolatnál?

Pavlos és Keeley remekül megértették egymást azon a nyáron. Az öccse még nagyon fiatal volt, könnyen befolyásolható. Lehet, hogy Pavlos többet képzelt a kapcsolatukról, mint ami valójában volt. Akkoriban az öccsének még nem volt hozzáférése a hatalmas családi vagyonhoz, még nem tudta, mennyire megváltozik az emberek viselkedése, mihelyt dúsgazdag fiatalemberré válik. Lehet, hogy Keeley Turnernek is ezért jutott eszébe ennyi év után felvenni a kapcsolatot a testvérével?

Ariston őszintén megdöbben, milyen körülmények között él a lány. Ez a kis lakás nem csupán azt sugallta, hogy a lakója nem tehetős ember, hanem egyenesen szegénységről árulkodott. Elképesztő rend és már-már fantáziátlan célszerűség uralkodott a lakásban. Egy porszemet sem lehetett felfedezni a polcokon, mintha a lány azzal kérkedne, milyen remek háziasszony.

Sokáig nem mert Keeley-re nézni. Attól tartott, nem tudna kellően megfontoltan eljárni, ha hagyná, hogy a lány vonzereje hasson rá. Amikor aztán mégis odafordult hozzá, meglepődve vette észre, hogy egyenruhában van. Csak nem ápolónőként dolgozik? Aztán meglátta a sötétkék, előnytelen szabású ruha emblémáját: napkorong, alatta csirkecomb, fölötte pedig a *Super Save* felirat.

– Szupermarketben dolgozol?

Keeley dacosan felszegte az állát.

– Igen.

– Miért?

– Miért ne? Valakinek ezt a munkát is el kell végeznie. Mit gondolsz, hogy kerül az áru a polcokra? Ja, persze, majdnem elfelejtettem. Te nyilván sosem jársz bevásárolni. Az ilyen pórias tevékenységeket mások végzik helyetted.

– Árukat pakolsz a polcokra? – kérdezte hitetlenkedve a férfi.

A lány lemondóan felsóhajtott. Bárki másnak szívesen elmondta volna az igazságot. A szomorú történetet az anyjáról és mindarról, ami oda vezetett, hogy végül nem maradt más lehetőség

a számára, mint hogy egy szupermarketben vállaljon állást. Talán azt is elmesélte volna, hogy igyekszik behozni a folytonos költözködéssel elvesztegetett éveket, és minden szabadidejét a tanulmányaira – közgazdaságtan és könyvelés – fordítja.

Ha nem Ariston Kavakos állna előtte, beszélhetne arról a tehetetlenségről és kiábrándultságról, amit akkor érez, amikor hetente egyszer kötelességszerűen meglátogatja az anyját. Vivienne Turner, aki egykor abból élt, hogy bármilyen érzelmet képes volt az arcára varázsolni, most naphosszat üres tekintettel meredt maga elé. És sokszor a saját lányát sem ismerte fel.

Ha eszébe jutott a kellemetlen beszélgetés, amit legutóbb folytatott a gondozóotthon vezetőjével, most is görcsbe rándult a gyomra. Az intézmény kénytelen megemelni az árait, a társadalombiztosítás pedig a költségeknek csak egy részét téríti meg. Az igazgatónő azt ajánlotta, áthelyezik az anyját egy kaszárnyszerű, ám jóval olcsóbb otthonba, amely ráadásul sokkal messzebb van Keeley lakásától, mint a mostani.

De miért is lenne őszinte a rideg, arrogáns Ariston Kavakossal, aki feltehetőleg a legkevésbé sem érdeklődik a problémái iránt? A nagyképű milliárdos úgyis mindig a legrosszabbat feltételezi róla – ezen az sem változtatna, ha feltárná előtte a sorsát. Tulajdonképpen sajnálta Pavlost, hogy egy ilyen hatalmaskodó idősebb testvér árnyékában kell élnie, aki még azt sem engedi meg neki, hogy maga válassza meg a barátait.

Milyen kár, hogy egy ilyen gyönyörű férfi, mint Ariston, beteges nagyzási hóbortban szenved!

– Igen – bólintott végül csüggedten. – Én töltöm fel árukkal a polcokat. Van valami kifogásod ellene?

Ariston legszívesebben rávágta volna, hogy egyetlen dolgot kifogásol, mégpedig azt, hogy Keeley olyan hatással van az érzékeire, mint még soha senki. Még ebben a rémes egyenruhában is, aminél előnytelenebbet nehéz lenne elképzelni. De még mindig nem tért magához a döbbenettől, hogy ilyen körülmények között találta a lányt. Úgy látszik, mégsem olyan ügyes, mint az anyja, aki mindig talált magának egy gazdag pasit, aki minden tekintetben kielégítette az igényeit.

Keeley látványosan szegény volt, ami egyúttal azt is jelentette, hogy tényleg komoly veszélyt jelenthet az öccsére. Ariston azzal áltatta magát, hogy ha ez a veszély nem állna fenn, egy pillanatig sem maradna itt tovább. Felhívna azt a dögös topmodell, akivel a megnyitón is együtt volt, és vele töltené az estét. Sajnos azonban az volt a helyzet, hogy a rosszul öltözött Keeley-hez képest a topmodell teljesen érdektelennek és unalmasnak tűnt.

Miért kívánja ennyire a lányt? A zöld szeme miatt? Vagy az idegességtől remegő, telt ajka miatt? Vagy csak azért akarta a magáévá tenni és leigázni, hogy megmentse tőle az öccsét?

Pavlos ugyan most elutazott, hogy rendet tegyen a hajón, amelynek a személyzete fellázadt, de mihelyt elvégzi a dolgát, hazatér. Honnan tudhatná, mi folyik majd Pavlos és Keeley között, ha most annyiban hagyja a dolgot? Nem ellenőrizheti a testvére minden lépését. Márpedig szörnyű lenne, ha ez a kis szőke démon tévútra vezetné Pavlost, és tönkretenné a kapcsolatát azzal a kedves, jóra való nővel, aki Melbourne-ben vár rá.

Hirtelen remek ötlete támadt. Ennél egyszerűbben nem is lehetne megoldani a problémát! Ha biztosra akar menni, el kell csábítania Keeley-t! Pavlos sosem kezdene olyan nővel, akihez a bátyjának is köze volt. Ráadásul két legyet ütne egy csapásra, hiszen így talán végre sikerülne kiűzni a lányt a saját fejéből is. Az a régi csók ugyanis máig üldözte. Újra meg újra eszébe jutott, a leglehetőlenebb pillanatokban, és fájdalmas űrt hagyott maga után. Talán ha megkapja a lányt, ha beteljesül a vágya, végleg lezárhatja a múltat, és nem kell többé Keeley-re gondolnia.

Még egyszer körbehordozta tekintetét a nyomorúságos kis szobán, az utcára néző, kopott ablakokon, a megfakult szőnyegen, az olcsó bútorokon.

– Úgy látom, nagy szükséged lenne némi pénzre.

– Pénzt kínálsz azért, hogy ne találkozzam a testvéreddel? Ezt megvesztegetésnek hívják, ugye tudod?

– Azért kínálok neked pénzt, még hozzá nagyon sok pénzt, hogy nekem dolgozz.

– Nem is tudtam, hogy újabb szupermarketekbe fekteted a pénzed. Ezek szerint árufeltöltőket keresel? – gúnyolódott a lány.

– Egyelőre nem tervezem, hogy beszállok a kiskereskedelembé. Viszont van egy szigetem, ahol időnként vendégeket fogadok. Éppen holnap utazom vissza, hogy elintézzem egy vacsora előkészületeit.

– Hát ez igazán nagyszerű, de fogalmam sincs, mi közöm van hozzá. Talán gratulálnom kellene, hogy ennyi barátod van? Mellesleg elég nehéz elképzelni rólad, hogy akár csak egy ember is akad, akit közel engedsz magadhoz.

Ariston halántéka lüktetett az idegességtől. Nem számított ilyen reakcióra. A legkevésbé sem volt hozzászokva, hogy így beszéljenek vele. De ami a legmeglepőbb, Keeley támadása csak még inkább felizgatta. Legszívesebben a falhoz nyomta volna, hogy addig csókolja és simogassa, míg a lány nyögdecselni nem kezd a kéjtől.

– Mindezt csak azért említettem, hogy tudassam, szükségem van képzett munkaerőre a szigeten.

– Úgy gondolod, hogy elég képzett vagyok?

– Szerintem megbirkóznál a feladattal. És amint látom, igencsak pénzsűkében vagy.

– Hozzád képest mindenki pénzsűkében van.

– De most rólad beszélünk, Keeley. Meglehetősen szegényes körülmények között élsz.

– Na és?

– Kíváncsi vagyok, hogyan jutottál ide azok után, hogy fiatalkorodban ide-oda repkedtél Európában azoknak a gazdag férfiaknak a magánrepülőivel, akikkel anyád kapcsolatban állt. Azt hittem, Vivienne a kapcsolatai és a bulvársajtónak adott nyilatkozatai révén elég pénzt összegyűjtött ahhoz, hogy támogatni tudja az egy szem lányát.

Keeley zöld szeme dühös villámokat szórt. Ezek szerint aférfinak fogalma sincs semmiről. Mindegy, ő nem fogja felvilágosítani.

– Semmi közöd hozzá, miért élek úgy, ahogy élek.

– Oké, de azért szabadjon megjegyeznem, hogy az árufeltöltésből láthatóan nem lehet fényesen megélni. Nem jönne jól egy kis mellékes? Egy zsíros mellékállás, ami kihúzna a gödörből?

A lány gyanakodva vizslatta a férfit.

– Mi lenne a dolgom?

– A lakásod feltűnően tiszta és rendes, amiből arra következtetek, hogy van tapasztalatod a házimunka terén. Gondolom, képes vagy egyszerű utasítások végrehajtására, és esetleg a konyhában is segíthetnél.

– Elég megbízhatónak tartasz ahhoz, hogy alkalmazz?

– Jó kérdés. Fogalmam sincs. Lehet, hogy éppen azért vagy ennyire leégve, mert nem vagy elég megbízható. Vagy talán nem vagy elég kitartó. Talán azt remélted, hogy minden az öledbe hullik majd, és amikor csalódnod kellett, nem tudtad, hogyan tovább. Ez történt, Keeley? Kiderült, hogy nem vagy olyan tehetséges élőködő, mint az anyád?

– Menj a pokolba!

– Mi lenne, ha egy hónapos állást ajánlanék neked, annyi pénzért, amennyiből új életet kezdhetsz?

– Miért tennél ilyet?

– Nagyon jól tudod, miért. Nem akarom, hogy Londonban legyél, amikor az öcsém visszatér a Közel-Keletről. Két hét múlva Melbourne-ben van jelenése, gyémántgyűrűvel a zsebében. Ha megvolt a leánykérés, utána már azt csinálsz, amit akarsz. Vegyük úgy, hogy egyfajta biztosítékként ajánlok neked munkát a szigeten.

Keeley legszívesebben megmondta volna neki, mit csináljon az ajánlatával, de az agya hátsó részében egy hang józanságra intette. Nincs abban a helyzetben, hogy csípőből elutasítson egy ilyen lehetőséget, még akkor sem, ha mélységesen megveti ezt a férfit.

– Nagy a kísértés, nem igaz? – húzta el a száját Ariston.

Valóban hatalmas kísértést érzett, hogy a férfi szemébe vágja, mennyire otrombának, sértőnek és tisztességtelennek tartja az indítványát. Végül is azt várja tőle, hogy legyen a cselédje. Szolgálja ki a vendégeit, pakoljon el utánuk, takarítsa el a szemetüket, miközben ő az aktuális szeretőjével mulatja az időt a tengerparton vagy a hálószobájában. Talán éppen azzal a vörös bombázóval,

akivel a riporterek lefotózták a megnyitón.

Legszívesebben azt válaszolta volna, hogy inkább éhen hal, mintsem hogy neki dolgozzon, de aztán emlékeztette magát, hogy nemcsak róla van szó.

A szőnyeg kopott mintázatát bámulta, és közben arra gondolt, mennyire fájdalmas lenne, ha le kellene mondania arról a néhány apróságról, ami az anyja életének még ebben a keserves helyzetben is némi méltóságot ad. A manikűrösről és a fodrászról, akik biztosítják, hogy Vivienne Turner legalább valamelyest hasonlítson régi önmagára. Persze az anyjának fogalma sincs semmiről, azt sem tudja, milyen áldozatokat hoz érte, de ez nem is számít. Neki egyszerűen meghasadna a szíve, ha az asszony még ennél is rosszabb állapotba kerülne.

– Lássuk, mennyit ér neked, hogy eltávolíts Londonból – vetette oda keserűen.

Ariston megborzongott. Keeley tényleg ugyanolyan kapzsi, mint az anyja! Hogy lehet, hogy valaki, akit ennyire megvet, mégis ekkora hatással van rá? Elég csak elképzelnie, hogy karjába veszi a lányt, és máris elborítja a szenvedély. Márpedig ha Keeley egy hónapig ott lesz Lasián, akkor előbb-utóbb meg fog történni a dolog. És akkor végre lezárhatják a múltat. De ami még ennél is fontosabb, Pavlos a színét sem látja többé.

Mondott egy tekintélyes összeget, és azt várta, hogy Keeley azonnal rábólint.

A lány azonban jeges tekintettel, rezzenéstelen arccal meredt rá.

– A kétszereséért elvállalom – mondta végül.

A férfi arcáról lefagyott a mosoly. Hiába, minden nő megvásárolható.

– Megegyeztünk.

3. FEJEZET

Lasia tényleg pont olyan gyönyörű volt, ahogy emlékezett rá, sőt talán még gyönyörűbb. Tizennyolc évesen az ember azt hiszi, a szép napok sosem érnek véget. Eszébe sem jut, hogy az élet nem azt tartogatja számára, amit elképzelt. Keeley sosem hitte volna, hogy egyszer anyagi gondjai lesznek. Azt hitte...

Nem. Azért sem fog a múlton merengeni! Az itt és mostra koncentrálni, arra, hogy ismét ezen a paradicsomi helyen lehet, hogy Ariston Kavakos jóvoltából annyi pénzt keressen, amennyiből méltó körülményeket tud biztosítani az anyjának. Kinézett az ablakon a csodálatos tájra, és elhatározta, hogy a pozitívumokra fog koncentrálni, a negatívumokat pedig nagyvonalúan félresöpri.

A sziget repterén már várt rá egy elegáns, klimatizált autó. Bár még messze volt a nyár, a déli nap már most is olyan erősen tűzött, hogy Keeley attól tartott, napszúrást kap, mire a szállásra ér.

A repülőút alatt eszébe jutott, vajon emlékezni fog-e rá valaki a személyzet tagjai közül. A sofőr mindenesetre új volt – legalábbis számára –, Steliosnak hívták.

A lánynak nem volt kedve beszélgetni, és szerencsére a férfi sem erőltette a csevegést, így aztán hallgatagon kanyarogtak a lélegzetelállító serpentineken. Keeley-ben kavarogtak az érzések. Először is elveszítette az állását. Amikor egy hónap fizetés nélküli szabadságot kért a főnökétől, az úgy nézett rá, mintha elment volna az esze. Aztán kijelentette, hogy ez a munka amúgy sem a lánynak való, úgyhogy fel is út, le is út. Keeley nem lepődött meg különösebben. Tény, hogy nem illett igazán a csapatba.

Nem mintha valaha is lett volna olyan hely, ahol otthon érezhette volna magát. Lasia éppúgy nem illett hozzá, ahogy a supermarket sem. A paradicsomi sziget a gazdagság és kiváltságosság szimbóluma volt a türkizkék vízen ringatózó luxusjachtokkal és az elegáns nyaralóépületekkel.

Miután a sofőr megállította az autót, Keeley hitetlenkedve nézett szét maga körül. Semmi sem volt olyan, mint nyolc évvel ezelőtt! Kivéve az Assimenos-öblöt, amely szerencsére pont olyan gyönyörű volt, mint annak idején.

A hatalmas, régi stílusú Kavakos-villának nyoma sem maradt, a helyén egy modern vonalú, üveghomlokzatú ház állt, amelynek áttetsző falán visszatükröződött a tenger vakító kékje.

Itt minden csupa kék, gondolta a lány, pont olyan kék, mint Ariston szeme.

Gyorsan figyelmeztette magát, nem azért jött a szigetre, hogy a férfiről álmodozzon, majd rémülten megtorpant. Mintha csak a gondolataiból lépett volna elő, Ariston alakja bontakozott ki előtte az üvegfal mögött. Úgy állt ott, mint egy kőszobor, és egyenesen a lányra meredt.

Keeley megborzongott, a szíve összevissza kalimpált. Annyi látnivaló volt a szigeten, mégsem tudta levenni a szemét a férfiről. Még szerencse, hogy ilyen távolságból Ariston nem láthatja, milyen izgatott lett pusztán attól, hogy érzékelte a jelenlétét. Tisztára, mint egy popsztárért rajongó kamasz lány! Rémes...

Nem fogja elkövetni még egyszer ugyanazt a hibát. Sőt, most lehetősége nyílik rá, hogy jóvátegye a nyolc évvel ezelőtt történeteket, de ehhez az kell, hogy immunissá váljon a férfi vonzereje iránt. Be fogja bizonyítani Aristonnak, hogy az égvilágon semmit nem akar tőle, mert megveti az olyan önelégült, gazdag ficsúrokat, mint ő. Amikor Keeley kiszállt az autóból, az orrát megcsapta a tengervízből, ciprusokból és mandulafenyőkből összeálló, bódító illatkeverék.

Vakítóan fehér egyenruhát viselő középkorú asszony sietett ki eléjük a házból.

– Ő Demetra, a szakácsnő – magyarázta a sofőr. – Olyan tekintélye van, hogy még Ariston sem mer ellenkezni vele. Megmutatja magának, hol lesz a szállása. Szerencséje van, hogy itt lakhat, a többi alkalmazott a faluból jár ide.

Keeley csodálkozva nézett a férfira.

– Köszönöm – mondta aztán. – Hol tanulta a nyelvet? Nagyon jól beszél angolul.

– Egy ideig Londonban éltem, taxisként dolgoztam. De a főnök nem szereti, ha erről fecsegek

– jegyezte meg mosolyogva.

Hát persze, gondolta a lány. Ariston nyilván jobban szereti, ha a sofőrje hallgat, miközben tökéletesen érti, miről beszélnek egymással a külföldi vendégek.

Ugyanakkor nem kerülte el a figyelmét, milyen szeretettel hangozva beszél Stelios a munkaadójáról. Elképzelni sem tudta, mivel érdemelte ki a despotikus milliárdos a sofőrje jóindulatát.

Persze a világ már csak úgy működik, hogy az emberek felnéznek azokra, akiknek pénzük és hatalmuk van. A gazdagság komoly vonzerő. Ha pedig valaki elveszíti a vagyonát, hirtelen mindenki elfordul tőle, mint egy leprástól.

– *Kalispéra*, Demetra! – mosolygott kedvesen a szakácsnőre. – Keeley vagyok, Keeley Turner.

Remélte, hogy sikerül jó kapcsolatot kialakítania az alkalmazottakkal, és azt is fontosnak tartotta, hogy lássák, jól végzi a munkáját.

– *Kalispéra!* – felelte az asszony. – Beszél görögül?

– Csak néhány szót. De szívesen tanulnék még többet.

– Akkor kölcsönösen segíthetünk egymásnak. Én is szívesen fejleszteném az angoltudásomat. Jöjjön, megmutatom, hol fog lakni.

Demetra a tengerpart felé vette az irányt egy keskeny, homokos úton. Keeley kíváncsian követte. A fehérre meszelt kis ház olyan közel volt a tengerhez, hogy hallani lehetett a hullámok zaját. A gyönyörű környezet mégsem nyugtatóan hatott a lányra, hanem felkavaró emlékeket ébresztett benne. Éppen itt, a kis ház közelében csókolta meg Ariston annak idején, hogy aztán érzéketlenül ellökje magától.

Keeley megborzongott. Döbbenetes, hogy egy ilyen régi emlék ennyire elevenen tud hatni rá a mai napig!

– Hogy tetszik? – érdeklődött Demetra.

– Ó, hát... nagyon szép.

– Igen, Lasián minden nagyon szép. Rendezkedjen be nyugodtan. Ha végzett, megmutatom a többi látnivalót.

Keeley nyitva hagyta az ajtót, hogy odabent is hallja a tenger zúgását. A kis ház nagyobb volt, mint az ő londoni lakása. A földszinten volt a konyha és a nappali, fönt pedig egy remekül felszerelt fürdőszoba és egy apró hálószoba, amelyet szinte teljesen kitöltött a tágas duplaágy. A berendezés egyszerű volt, de rendkívül tiszta és praktikus. Minden helyiség fényárban úszott, a fehér falakra a házat körülvevő buja növényzet rajzolt szebbnél szebb árnyakat. Ki akarna képekkel díszíteni egy olyan lakást, amelyben ilyen csodákban lehet része?

Keeley kipakolta a holmiját, majd rövidnadrágot és pólót húzott. Amint kilépett a házból, meglátta a férfit. Görcsbe rándult a gyomra, a pulzusa az egekbe szökött. Képtelen volt küzdeni Ariston vonzereje ellen.

A férfi egyszerű, fehér pólóban és farmerben közeledett a házhoz. Keeley nem tudta levenni a szemét napbarnított, izmos karjáról, széles válláról, hosszú lábáról. Ez volt az az Ariston, aki az emlékeiben élt. Nem az elegáns öltönybe kényszerített üzletember, hanem a természettel harmóniában élő, annak erőivel megküzdeni tudó erős férfi, aki éppen most kötött ki a halászhajójával.

Nem ismert nála férfiasabb jelenséget. De nem szabad, hogy Ariston észrevegye, mekkora hatással van rá! Úgy kell tennie, mintha teljesen közömbös lenne iránta. Nem lesz könnyű, hiszen a férfi pusztán látványától bizseregni kezd minden porcikája.

Végül is csak arra kell emlékeztetnie magát, hogy Aristonnál ellenszenvesebb, arrogánsabb fickót keresve sem találna. Mit számít a külső, ha a személyisége elviselhetetlen?

– Hát itt vagy! – jegyezte meg Ariston, miközben kifürkészhetetlen tekintettel méricskélte a lányt.

– Úgy mondd, mintha nem számítottál volna rá, hogy eljövök.

– Tényleg megfordult a fejemben, hogy az utolsó pillanatban mégis meggondolod magad.

– Azt kellett volna tennem? Jobb lett volna, ha nem fogadom el az igencsak nagyvonalú ajánlatodat?

Miközben a lány lenyűgöző macskaszemébe nézett, Ariston a válaszát fontolgatta. Mondja azt, hogy igen, jobban tette volna, ha távol tartja magát tőle és a szigetétől? Dehogy! Azzal azt sugallná, hogy többet jelent számára egy csinos, kívánatos nőnél, akit azért kell elcsábítania, hogy lezárjon egy réges-régi történetet. Ugyan miért óvna a lányt valamitől, ami mindkettejük számára rengeteg élvezetet tartogat?

A végére kell járnia ennek a dolognak. Ki kell űznie Keeley-t a fejéből egyszer s mindenkorra. Semmi sem lehet ennél fontosabb.

Nem értette, miért van rá akkora hatással a lány, hogy alig tudja levenni róla a szemét. Sokkal szebb nővel is akadt már dolga, akik ráadásul minden tekintetben jobban illettek hozzá, mint ez a pénzéhes kis partygirl. Hiába, Keeley sűrű, szőke sörénye, zöld szeme, karcsú, nőies alakja ellenállhatatlanul vonzotta. A lány papucsot, sárga pólót és sortot viselt, amitől jóval fiatalabbnak látszott a koránál. Mintha most is tizennyolc éves lenne. Láthatóan nem akart kiöltözni, nem tett semmit, hogy lenyűgözze a férfit – de ezzel is csak fokozta Ariston vágyát.

– Dehogy, örülök, hogy itt vagy – felelte végül. – Gyere, megmutatom a házat. Sok minden megváltozott, mióta utoljára itt jártál.

– Nem kell körbevezetned, Ariston. Demetra már felajánlotta, hogy mindent megmutat.

– De én átvállalom tőle ezt a feladatot.

– Egy ilyen komoly üzletembernek, mint te, biztosan fontosabb dolga is akad annál, mintsem hogy a háztartási alkalmazottait gardírozza.

– Munkaadóként szívesen fogadom én magam az új alkalmazottakat.

– Egyébként pedig úgyis az van, amit te mondasz, nem igaz?

– De. Úgyhogy jobban tennéd, ha te sem ellenkeznél velem.

Vajon tisztában van vele a férfi, milyen arrogáns? De persze nem ez volt a legérdekesebb kérdés, hanem hogy ő miért tart izgalmasnak egy ilyen önhitt fickót. Mintha a teste arra lenne programozva, hogy a domináns, macsó fellépésre reagáljon.

Behúzta maga mögött az ajtót, és égő arccal követte a férfit visszafelé az ösvényen.

– Ha vannak kérdéseid, ne fogd vissza magad – szólalt meg Ariston egy idő után.

Ami azt illeti, a lány tele volt kérdéssel. Először is szívesen megtudakolta volna, hogy egy ilyen jóképű és dúsgazdag férfi, mint Ariston, harmincöt éves létére miért egyedülálló. Az is nagyon érdekelte, hogy lett belőle ilyen rideg, büszke ember, aki senkit sem enged közel magához. De persze semmi joga ahhoz, hogy ilyen kérdésekkel zaklassa a férfit, úgyhogy valami mással rukkolt elő.

– Miért bontottad le a régi házat?

Ariston különösnek találta, hogy Keeley éppen egy olyan témát feszeget, amely némileg kényelmetlenül érinti őt. Amikor annak idején bejelentette, hogy új házat akar építeni a régi helyére, mindenki megütközve nézett rá. Azt gondolták, csak így tud megbirkózni az apja halála utáni gyásszal. De tévedtek, a döntésének nem a gyászhoz, inkább az újrakezdéshez volt köze. Árulja el a lánynak, hogy a régi, impozáns házzal együtt az egész múltjával le akart számolni? Mintha a keserű emlékektől ugyanolyan könnyen meg lehetne szabadulni, mint egy régi ház törmelékeitől.

Mesélje el neki, hogy nem akart többé abban a házban lakni, ahol kisgyerekként az anyjával játszott, aki egyszer csak eltűnt az életéből, otthagya őt és az öccsét az apjuknak? El akarta felejteni a szülői házat, mint ahogy a zajos, alkoholtól és marihuánától bűzlő partikat is el akarta felejteni, amelyek arra szolgáltak, hogy az apját és az apja ostoba barátait szórakoztassák a világ minden tájáról ide özönlő nőkkel egyetemben.

De hiszen Keeley és az anyja éppen ilyen nők voltak, akik azért jöttek a szigetre, hogy a gazdag férfiak kedvére tegyenek!

– Apám halála után úgy éreztem, jó néhány dolgon változtatnom kell – felelte kimérten. – Szerettem volna új arculatot adni a szigetnek. A saját képemre alakítani.

– Sikerral jártál – nézett fel az előtte magasodó üvegépületre a lány.

Bár a dicséret olyasvalakitől jött, akit minden bizonnyal elkápráztatott a gazdagság, Aristont

mégis jó érzéssel töltötte el az elismerés. Az is igaz, hogy Keeley bársonyos hangja – bármit mondott is – azonnal felkorbácsolta az érzékeit. Vajon hogyan változna meg ez a hang a vágy hevében? Milyen szavakat suttogna a fülébe, miközben meztelenül a karjaiban tartaná? Vagy nem szólna semmit, csak a zihálása és a nyögdecselése árulkodna az érzéseiről? Mit nem adott volna érte, hogy hamarosan megtudhassa!

Megmutatta a lánynak a teniszpályát, a fitnessztermet, a dolgozószobáját és a többi földszinti helyiséget, arról azonban lemondott, hogy az emeleten is körülnézzenek. Furcsa érzés lett volna a hálószobájába invitálni Keeley-t.

Ehelyett inkább a ház leglátványosabb részébe vezette a lányt, a tágas nappaliba, amelynek hatalmas panorámaablakai a tengerre néztek. Nagyon kíváncsi volt a reakciójára. Keeley megállt a szoba közepén, és néma áhítattal bámulta az elé táruló látványt. Egy pillantásra sem méltatta a szemérmetlenül drága Fabergé tojást vagy a Lüszipposz-szobrot, amelyre Ariston egy New York-i aukciós házban tett szert, és amelynek köszönhetően „műértő milliárdosként” kezdték emlegetni.

– Ez lenyűgöző! – mondta végül a lány. – Kinek jutott eszébe ez az ötlet?

– Én kértem az építésszt, hogy akkora panoráma legyen, amekkora csak lehetséges. És azt is fontosnak tartottam, hogy a helyiségek egymásba olvadjanak. Tágas, világos terekre vágytam, hogy az ember ne érezze bezárva magát, ha a dolgozószobájában ül, és az ügyeket intézi.

– Tényleg lélegzetelállító lett. Ezek szerint jól működik a cégetek.

– Nem panaszkodhatunk.

– Még mindig hajóépítéssel foglalkoztok?

– Igen, de gondolom, ezt már tudod az öcsémtől.

– Nem, Ariston, nem volt alkalmam beszélgetni Pavlosszal, mint azt te is tudod. Éppen csak üdvözöltük egymást, amikor te megjelentél, és elküldted őt a világ másik végébe.

A férfi figyelmen kívül hagyta a lány pikírt megjegyzését.

– Hajókat is építünk, de a sziget másik oldalán olíva- és szőlőültetvényeink vannak. Manapság nagy divat a biotermesztés, a termékeink nagyon sikeresek a világ minden táján. Michelin-csillagos séfek is esküsznek a *Kavakos* termékekre. Mit szeretnél még tudni?

– Azt mondtad, vendégeket vársz a hétvégére.

– Így van. Holnap két athéni ügyvéd érkezik ebédre, hétvégén pedig öt vendégünk lesz.

– Görögök?

– Nem, mindenféle náció tagjai. Tudni akarod, kik jönnek?

– Azt gondolom, illik tudni azoknak a nevét, akiket vendégül látunk.

– Így annak is utánanézhetsz, mekkora vagyonnal rendelkeznek, nem igaz? – húzta el a száját a férfi. – Santino Di Piero, olasz ingatlanmágnás érkezik az angol barátnőjével, Rachellel. Egy régi barátom, Xenon Diakos, aki valamiért magával hozza a titkárnőjét. Megant, ha jól emlékszem.

– És az ötödik?

– Bailey Saunders.

– Hm, ez a név ismerősen hangzik. Nem ő az a modell, aki ott volt a kiállítás megnyitón?

– Azt hiszem, ez már nem tartozik a munkakörödhöz, Keeley.

A lány zavartan megrázta a fejét. Fogalma sem volt, miért kezdett kíváncsiskodni. Tényleg nem tartozik rá, kivel tölti az idejét a férfi. Közelebb lépett az üvegfalhoz, de most nem tudta élvezni a lenyűgöző kilátást. Ezek szerint napokon keresztül azt kell majd néznie, hogy a férfi egy gyönyörű nővel az oldalán jön-megy a szigeten. Látni fogja, ahogy a feszített tükrű medencében hancúroznak, ahogy egymást ölelve nézik a tengerbe hanyatló napot a paradicsomi öbölben. Reggelente pedig ő húzza majd át a használt ágyneműt, amelyen ott lesznek az előző éjszaka mámorának nyomai.

Nagyon remélte, hogy a férfi nem veszi észre, mennyire feldúlja ez az eshetőség. Akárhogy is, erőt kell vennie magán. Elvégre semmi sem köti Aristonhoz. Ezt kell a fejébe vésnie, különben az elkövetkező hónap maga lesz a pokol.

– Igazad van, semmi közöm hozzá. Nem akartam...

– Mit nem akartál? – lépett oda a férfi is az ablakhoz. – Megtudni, hogy van-e barátnőm? Semmi gond, Keeley, hozzá vagyok szokva az efféle puhatolózáshoz.